

Въ това врѣме на едно клонче запърпа и се обади една малка сива птичка.

— Какво мислишъ, зайче? — попита тя. — Какво се чудишъ?

— Какво нѣма да се чуда! — рече зайчето. — Въ гората започнаха да ставатъ такива работи, че азъ хичъ не мога да ги разбера.

— Какви работи ставатъ, какво не можешъ да разберешъ? — попита птичката.

— А че какви! Нали виждашъ: листитѣ на гората пожелтѣха и окапахъ; дърветата останаха голи; стана студено и всичко увѣхна и почернѣ... А погледни — тая сутрина всичко е посипано съ нѣкакъвъ студень бѣлъ пращецъ. Защо става всичко това?

Птичката се усмихна тѣжно.

— Младичко си още, — рече тя, — и не знаешъ, какво има да се случи още за напредъ.

— Отъ дѣ да зная? — прѣкжсна я зайчето. — Никой нищо не ми е разказвалъ. И сега като гледамъ всичко това, става ми страшно и мъчно...

Зайчето въздѣхна.

— Искашъ ли да ти разкажа, защо става всичко това? — попита птичката.

— Искамъ! бързо извика зайчето. — Разказвай!

VI.

И птичката започна да чурулика и да разказва:

— Това, което виждашъ тази сутрина, не е бѣлъ пращецъ, — каза тя. — Това е слана. Тя иде да ни каже, че топлото лѣто се мина вече, и сега е настанала есенъ. Щомъ дойде есенъ, гората увѣхва. Листитѣ по дърветата замръзватъ и пожелтяватъ. Слѣдъ това тѣ окапватъ по земята, изсѣхватъ и изгниватъ, а клонитѣ о-ставатъ голи и черни...

Тѣй разказваше птичката. Зайчето слушаше и намираше думитѣ ѝ прави, защото всичко наистина тѣй бѣше се случило. А тя продължаваше по-нататкъ:

— Чувашъ ли този студень вѣтръ, който свири прѣзъ клонитѣ на дърветата. Той иде отъ далечнитѣ сѣверни мѣста, кждѣто царува вѣченъ студъ, вѣчна